

Cíjsto 32.
6. augusta.

Boniha j Bóh!

Létnik 15.
1905.

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Préz spař mérny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérne dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Serbiske njedželske kopjeno.

Wudawa ſo kózdu ſobotu w Šsmolerjez knihicízschčeřni w Budyschinje a je tam ſa ſchtwórtlétnej pschedplatu 40 np. doſtač.

7. njedžela po ſvjatej Trojizy.

Mark. 8, 1—9.

Akhwalbu ſaspěwajmy Ěnjeſej naſcheje zyrkwe a Šbožnikej naſcheje duſche, ſo je k nam poſhladał a nam we ſwojim kraleſtwje mér a troscht a ſbóžnoſcz dał. Akhwalbu ſaspěwajmy jemu, kiž je ſblónzo žiwenja, ſo je ſo tež ſmilil nad tymi, kiž jeho hiſhcze ujeſnaja a khodža we czémnoſći. Pschejmy, ſo by tež jím ſkoro njebjefke ſwětlo Božego ſłowa ſekhadžalo pſches teho Ěnjeſa, kiž je tež Ěnjeſ nad pohanami.

My ſebi wobhladamy miſionku hoscžinu naſcheho Ěnjeſa. Tam je

1. hłódny lud,
2. ſmilny hospodař a
3. poſluženje wucžobníkow.

1. Hłódny lud. Wjèle luda je pola teho Ěnjeſa Jeſuſa. Woni běchu hižom na tsi dny pola njeho ſawostali a njemějachu ničo k jědži. Daloki puež mějachu domoj a budžichu na pucžu ſawutlili, kiž běchu ſdaloka pſchischli. — Schtó je tón hłódny lud? To ſmy my khudži hręſchni czlowjekojo. My bychmy wſchitzh ſawutlili, njebý ſyn žiweho Boha k nam pſchischol; bychmy wſchitzh ſawutlili, njebý žiwy khleb ſ njebjež k nam pſchischol a naž ſe ſwojimi ſublami a darami napjelnil a k wěcznemu žiwenju naž nažyczil a napowal. Šbóžni ſu czi, kiž hłódni a lacžni ſu po prawdoſezi, pſchetož woni budža nažyczeni. Tuto ſlubjenje dopjelnja ſo tež dženka hiſhcze nad tymi, kiž k Jeſuſej pſchiňdu. — Kaž ſo to tehdy najhórje by

ſechlo tym, kiž běchu ſ daloka pſchischli, tak je tež dženka ſ wbohimi pohanami. Woni ſu daloko wot teho Ěnjeſa a njewjedža ničo wo jeho ſlubjenju. Tehodla czerpja woni nuſu na cžele a na duschi. Ty drje masch tež tajku nuſu, ale wſchak móžesch jěſcz a picz, kaž husto chzesch. Tón Ěnjeſ Jeſuſ je tebi blido pſchihotował. Bože ſłowo masch we ſwojim domje, durje Ěnjeſoweje zyrkwe ſu tebi wotwrijene. Kaž husto chzesch, móžesch jěſcz a picz, ſo by ſo nažyczil. — Wjèle hórje ſteji mjes pohanami. Tich hubjenſtwo a nuſa je wulka. Njecham tebje poſtaſacž na hidženſtwo a mordaſtwo, njepózciwoſcz a kurwaſtwo, wójnu a paduchſtwo, rubjeſtwo a krepſcheliwanje, džeczi- a starschichmordaſtwo. Najbole wobžarowacž je: woni maju nuſu a njepytnu to, woni hłoda mrı a njewjedža to. O kaſ doſho ſu hižom hłodni! Njehydrbjało tebi žel bycž tajkeje nuſu a tajkeho hubjenſwa mjes pohanami? Chzemý nježmilni dlěje woftacž? Wy njemózecze ani ſměrom pſchipoſluchacž, hdyz hłódny ſkót w hródzi ruje, ale khwatajo donjeſecze jemu zyrobu. Chzecze a mózecze ſměrom pſchihladacž, hdyz telko milijonow maschich bratrow, kiž ſu runje tak, kaž wy, po Bożej podomnoſci ſtworjeni, hłoda mrı? Njechacze ſo nad nimi ſmilicž? Njechacze jim pomhacž? A tola wjèle tybaž hſheſčijanow je, kiž wutrobu nimaja ſa wulke hubjenſtwo a czežku žałoscž mjes pohanami! A hdyz bychmy wſchitzh na pohanow nuſu ſabyli, jedyn je, fotremuž ſich nuſa a hubjenſtwo k wutrobje dže, a to je naſch Šbóžnik Jeſuſ Ěhryſtuſ.

2. ſmilny hospodař. Wucžobníz w naſchim ſeženju ſebi na to njemyſlachu, ſo běše lud hłódny; Jeſuſ paſ,

kiž na wschitko ſebi myſli, ſawoła ſwojich wucžobnikow i ſebi a džesche k nim: „Mi je žel teho luda, pschetož woni ſu hizom na tsi dny pola mje ſawostali a nimaju niežo i jedyži.” To je troschta-polne ſłowo ſe rta ſmilneho Sbóznika. Mi je žel teho luda. Tak džesche byn Boži, jako won ſwoju njebjesku kražnoſć wopuſčezi a na naſchu khudu ſemju pschiadže, ſo by hréſhnikow wumohł wot wſchitkich hréchow, wot ſmijercze a wot czertowſkeje mozy. Mi je žel teho luda, tak džesche ſwérny Sbóznik, jako won tón wbohi hłodny lud muhlada. Mi je žel teho luda, to wabi jeho k temu, ſo won ſwojich wucžobnikow wupóſla do wſchitkich krajow, ſo bych ſenjewy evangelij pschipowjedali na wſchitkich měſtnach. Tuta Boža wulka ſmilnoſć porucza tež nam, tež tebi ſkutk ſwiateho mižioniftwa. — Jeſuš Chrystuš pak njeje jenož tón ſmilny hospodař, ale wě tež radu a pomož we wſcheinu nufy. Jeſo wucžobnižy njewjedzichu, tak by ſo jim pomhalo a tehodla ſo wopraschowachu: „Hdże my khleba woſmjemy tudy w puſčinje, ſo bychmy jich naſyčzili?” Jeſuš pak džesche k nim: „podajeze mi jenož ryby a khleb.” — Tak czini tón ſenjew tež dženža hishcze w ſkutku ſwiateho mižioniftwa. Schtož my pohanam pschinjeſem, to je: ſenjewe ſłowo, ſenjewy evangelij. Wot njeho jeniczy toſame mamy a njemóžemj jim niežo druhe pschinjeſem, khiba ſchtož my w nim a psches njeho mamy: Bož ſłowo a evangelij. To je jara mało, ſchtož my jim pschinjeſem a tola, tak wjele tyſazow ſu psches toſame ſo hizom naſyčzili i wěčnemu živjenju! Jenož Bož ſłowo a evangelij móže duchownej nufy pola naſ a mjes pohanami wotpomhac̄. — Ale tón ſenjew Jeſuš ma tola to najlepſche pschi tym czinic̄. To naukuſnemy tež i naſchego ſczenja. Won pschikafa ludu, ſo by ſo na ſemju ſekydał a czałak na zyrobu, lotruž won jemu dac̄ dže. Won ſam czini, ſo wboſy pohanjo ponížne a ſměrom i jeho nohomaj ſedzo na jeho ſłowo poſluchaju. Won ſam pak tež to prawe žohnowanje dawa i daram a wjele tyſazow naſyčzi. Tak je tež dženža hishcze. My předarjo wěmy, ſo wſcho naſche dželo, předowanje a wucženje niežo njepomha, jeli ſo tón ſenjew ſwoje žohnowanje k temu njedawa. A mižionarojo tam wonkach mjes pohanami to wſchednje naſhonja. Jeſuš wotewrja jim jene durje po druhim. Won ſam požohnuje jich ſłowa a předowanja. Jeſuš wuſwoli ſebi ſw. Pawoła psched městom Damaskonom a wupóſla jeho ſa wuſwoleny grat i pohanam. Jeſuš Chrystuš wuſwoli pak ſebi tež tych druhich japoschtołów a pschikafu ſim, ſo bych ſenjewy evangelij předowali wſchitkemu ſtvorjenju. Jeſuš Chrystuš powoła ſebi tež mižionarow, ſo bych ſwoj wózny kraj, ſwoje pscheczelſtwo wopuſčeži i pohanam ſo podali a jim evangelij předowali. Ma jeho pschikafuju pschipowjedaju mižionarojo mjes pohanami, my w naſchich woſbadach ſwiaty evangelij. W prawej ponížnej a twjerdej wěrje ſlužmij dale ſwojemu wěčnemu kralej a wuhotujmij jeho ſwiaty ſkutk na wutrobach tych, kiž ſu nam poruczeni.

3. Poſluzenje wucžobnikow. Wucžobnižy wopraschowachu ſo teho ſenjewa: „Hdże my khleba woſmjemy tudy w puſčinje, ſo bychmy jich naſyčzili?” Won ſebi žaneje radu njewjedzichu, ale džechu tola i prěnjemu miſchtrey, kiž radzic̄ a pomhac̄ móžesche. Won dže proſcheny byc̄. Tež pschi ſkutku ſwiateho mižioniftwa je tak jara ważna naſcha próſtwa, modlitwa a dobroproſchenje. Žena murowka, 105 lét ſtara, ležesche na ſwojim khorołożu hizom 20 lét dolho. W tymſamym měſce bydlesche pak tež jedyn bohaty

pschekupz, kiž rad a wjele ſa mižioniftwo woprowasche Won ju wopryta a džesche k njej: wę ſeže tak khuda a khora a ſeže pschezy hishcze ſiwa. Wona džesche: to wę nje-roſymic̄. Boh mje trjeba. Dwoje dyrbí ſo ſa Bož kraleſtwo ſtacz, ſo modlic̄ a ſmilnu ruku wotewrież. To prěnje mam ja, to druhe wę cziniež. — Tež my dyrbimy ſa Bož kraleſtwo a mižioniftwo mjes pohanami ſo modlic̄ a ſobudželic̄ wot teho, ſchtož je nam tón ſenjew dał. To pak budže jara wſchelake, ſchtož móžemj ſobudželic̄. Jedyn móže Bož ſłowo a ſenjewy evangelij jim ſam pschinjeſem; to pak wſchitzh njemóža, ale dary luboſeze móžemj my wſchitzh pschinjeſem, jedyn wjele, druhi mienje, ale proſch jenož, ſo by tón ſenjew twoje dary žohnował.

Tak džył tón ſenjew tež ſwój ſwiaty evangelij w naſchich wutrobach žohnowac̄ a ſahoriež w naſ ſwiatu bratrowsku luboſeze, ſo tež my kóždy na ſwojim měſce ſobudželamy na ſkutku ſwiateho mižioniftwa, ſo by junu jene ſtadlo a jedyn paſtyr był. Hamjeń.

B. w K.

Khleb živjenja.

(Tana 6, 48.)

O Jeſu, khlebje živjenja,
Ja hłodny bym a tradam;
Ach, wutlota mje wobčeža,
So ſlaby k ſemi padam;
Duž i poſornosću proſchu cže:
Mój Jeſu, pój a naſyčz mje,
Ja hewaſ ſónza woſmu.

Njech twoja ruka paſthęſka
Mje k mlódnym honam wodži;
Tam duscha wokſchewjenje ma,
Hdyž manna ſ njebjeſ ſłodži.
Tež i čerſtwej wodže dowiedź mje
Po ſwojej wulkej dobrocze,
Mi napoj lacžnu duschu!

O Jeſu, khlebje njebjeſki,
Kiž ty mi blido kryjeſch,
Ach, njech po ſwojej miloſći
Tež moju duschu ſmyjeſch;
Njech twoja hnada wobleče
Ju ſwaſhnu draſtu prawdoſcze
Sa twoje hóstne blido.

Drje w ſwojej duschi ſacžuwam,
So njejzym hłodny hnady,
Hdyž i hoſcę ſej pschedſtajam
Wſchē ſwoje hréſhne pady;
Ja pak we ſwojim ſkaženju
Sso Jeſom Chrysta troschťuju,
Won nade mnú ſo ſmili.

Haj, Chryste, khlebje živjenja,
Budź moje naſyčenje,
So pschiadu junu do njebja
Psches twoje wumoženje;
Tam potom wěčnje pschi tebi
Gšym ſiwy w ſbóznej kražnoſćzi
Psches Božu wulku hnadu!

K. A. Fiedler.

Snamjo Sbōžnika.

Slawny rěšbař Dannecker, kotrýž w lěće 1841 semrje, dwě lěče dolho na jenym snamjenju Sbōžnika dželaſche. Tačo nějesche jo dohotowjene, ſo wón mału holežku woprascha: „Schtó to je? Holežka na snamjo hladasche a potom rjekný: „To je někajki wulki muž!“

Rěšbař ſpōſna, ſo je snamjo ſmyſlil; wón ſ nowa na ſwoje dželo džesche, a na tym snamjenju hiſcheže ſchěſz ſet dolho dželaſche. Potom da wón tožamo džecžo ſažo ſawolacž, ſo by ſebi to snamjo wobhladaſlo. A jako wono pſched nim ſtejſeſche, ronjachu ſo ſylsy po džecžowymaj lizomaj a wono džesche: „To je tón, kotrýž je praſil: „Dajce džecžatlam ſe mni pſchitíč a njewobracje jím; pſchetož tajlich je njebeſke kraleſtvo.“

Dannecker ſo nad tym jara ſwjeſkeli; pſchetož wón běſche snamjo wudýpał, w kotrýmž ſo Khriftuſ ſpōſna.

F.

Sa dženža.

Šwérny rjemjeſlník běſche pſchi wukonjenju ſwojeho powołania ſ rěbla padnýl a ſebi pſchi tym nohu ſlamal. Ta myſl, ſo budže ſnanou dolho na lěhwo ſputanu a ſa kóžde dželo nje-čhmaný, cžwilowasche jeho jako pilneho ſwójbneho nana bóle dyžli wſchitka boleſcz. Tačo bě ſtary ſěkáč, kotrýž teho muža lěta dolho ſnaſeſche, ſlein ſchephtal a přeni wobwjas ſčinil, ſo wón ſtruchle woprascha: „Prajcze mi, knjeg dolto, tač dolho ſměju ſnanou ležecž?“

Qěkař pſchecželnje na njeho pohlada a ſnapſchecžiwi: „Sa dženža jeno jedyn džen, luby pſchecželo!“

Wokomik ſnjeſbožený mifchtr mijelčesche. Potom jemu ruku poda, praſiž: „Wy macže prawje, wono je cžejko doſez ſa dženža a by blaſnje bylo, ſebi wutrobu ſe ſtaroſcžu wo pſchichod hiſcheže bóle pocžejicž. Ta chzu ſa dženža ſměrom ležecž a wſcho dalishe ſubemu Bohu pſchewostajicž.“

Jeno ſa dženža! Hdy bychu tola prawje wjele wbohich khorých a kſchijnoſcherjow ſebi to praſicž dali, jeno ſa dženža ſwój kſchij ſcžerplinje na ſo wſacž a cžiſche wudžeržecž w tej možy, kotrąž je jím ſa dženža data, město ſo docžaznje ſlabicž a ſtruchlych cžinicž ſ tym praſchenjom: „Knježe, tač dolho?“ Š wjetſha wſchitzh ſebi ſwoje horjo jeno ſ tym wulzy pocževuju, ſo pſchichodne brěmjo ſe ſwojej ſtaroſcžu k pſchitomnemu cžinju a ſebi tač kſchij, wot Boha napołożeny, ſami podvojeju.

F.

Sawěſčenje pola najlepſheho hospodarja.

(Mark. 8, 1—9.)

Hlož (305): Schtož Bohu Wjerſhnemu ſo —.

Abo.: (W miſ. 5., č. 126): Tam hortach we njebeſkim raju —.

Lud ſhromadžil ſo wulki běſche
Na předowanje k Jeſuſej;
Pač týſhiciž hłodna nusa chžysche
Zich, kotsiž pomhacž njejža ſej.
Žel luda tam je Sbōžnik, ſeſtej,
Najſhwěrnishemu pſchecželej.

Na tsi dny hižom ſawostali
Ssu pola knjesa potřebni;
Sso na dompučž wſchak njejžu dali;
Pſchi Jeſuſu ſu ſbožowni! —
Duž pſchecžel ſo jich najlepſhi
Zim ſjewi w nowej luboſczi.

Wón nimo ſlowa nětk jědž dawa
Tež cželu, hdyž je woſlablo;
Doh' njebeſka je ſuboſcz hnala
K nam do ſhwěta, hdyž poda ſo
Sa ſhubjenych naž do ſmjerče,
— Hlej, hłodnych nětk wumozje!

Te ſhydom poſruſow, kž maja,
A k temu trochu rybicžkow,
Doſez wěſcze wſchitkim, kotsiž ſnaja,
So knjeg je ſ kralom njebeſow,
Kž pſchisporjecž wě bohacze
Wſcho, ſchtož wón mile žohnuje.

Te ſchězdra jeho ruka Boža;
Wſcho ſtvořenje wón ſeživi;
Wſchak ſtudžení wěczneho je ſvoža
Nam w ſwojej Božej luboſczi;
Tam w puſčzinje ſo poſaže,
So wſchehomóz wſcho ſamože! —

Na ſchthri týžaz naſhycženym
Te ſhydom korbow ſ kruſchkami
Sso naſberalo; wotſchewenym
Sso Jeſuſu miły pſchekraſni! —
Hacž najlepje ſo ſawěſczi,
Schtož Jeſuſa ſej wuſwoli! —

Wón hospodař je dobročiwy,
Kž ſwojich lubych ſaſtara;
Tim njeda tradacž miloſcziwy
Knjeg, kotrýž njejžo w ružy ma.
Duž halleluja ſpěwajmy,
Zom' džak a kħwalbu wuſkajmy! —

M. U.

Schtož ſyjesh, to žnejesh.

Starſche powiedańczo ſe ſſerbow.

IX.

Něktore dny ſańdzechu, a knjeg Dubſki a ſurij piſma rjadowaſchtaj a pjeniſh wuplažowaſchtaj; Jan pač mjes tym ſ pſchekupſkim we wjelbje ſwoje naležnoſcze wobſtarowaſche. Žene pſchi-poldnie knjeg Lechoſławſki k njemu pſchitidže, pſcheproſh teju bratrow ſa wjecžor na ſchaku teja a woprascha ſo, hacž je tón zusy ſe ſwojimaj džowkomaj ſažy ſtrony a cžerſtwy.

„Haj, džakowanu Bohu“, džesche Jan, „tač je! Naju wjeſeſe a ſbože je wulke; to je knjeg Dubſki, naju dobročzel, kotrehož ſmobj wot ſmjerče wumohloj.“

Nětko knjeg Lechoſławſki na překl do jej uhdla džesche a pſcheproſh tež knjega Dubſkeho ſ jeho džowkomaj.

Wjecžor pſchitidže a wſchitzh ſo k Lechoſławskim podachu. Knjeni Lechoſławſka ſo wjeſeſe, jako tej duſchnej, pſchistojnej holežzy ſaſtupiſchtej, kž w džewjatnathm lěče kaž róžicžy ſcžejefſchtej. Ludmila a ſaroflaw ſeſtej, dwójnizh, a woběmaj jenač wjele dobročiwoſcze a njewinh ſ wocžow hladasche. Knjeni Lechoſławſka a tej holežzy ſo bory ſpſchecželichu a powiedachu ſiwiſe a žortujo, kaž bychu ſo hižom dolhi cžaſ ſnale. Knjeg Lechoſławſki pač a Jan a ſurij tež njemjelčachu, a roſrězowanje běſche powſchitowne a lohke. Cžim dlěje běchu hromadže, cžim wjazy duſchneho pocžinanja a pſchistojneho waſchnja knjeni Lechoſławſka na Ludmili a ſaroflawje widžesche; cžim bóle ſo pſſnatwachu, cžim wjetſhe

bývalého teju holčekom spodobané nad živoucžu a pohibnoscžu knjenje Lechošlawské.

Hdyž běchu to a vono rěčeli a povídali, počáta měoda žona Janej a Jurij porokovacž, so ani knjese Lipinskemu ani knjese Dubskemu njebeštaj žaneje povíescze dałoj wo živojim sbožu. Jan pak votmolvi: „Njech řebi naju dobročeljo njemýžla, so žmój mohloj na nich řapomnicž. Ně, jich ſnamjo běſche a budže ſtajne w naju džakným wutrobomaj. Běchmoj pak řebi pschedewſaloj, naju dobročelov jenu wozníwidniye pschedewſedčicž, ſak ſo namaj khodži. Ale pschihodna ſkladnoſez namaj ženje pschińc nočzysche; a teho dla běchmoj wobſamknyloj, ſo lětka po maſſy ſe ſamyžlom na pucž podacž a řebi dowolicž, knjesa Lipinského pola Draždjan a knjesa Dubského w Brash wophtacž a ſo najwutrobnischo podžakovacž ſa wſchitku něhdusku dobrotu. Tola sbože je wſcho hinač a ſlepje wjedlo!“

Knjeni Lechošlawſka běſche ſi tym ſamolwjenjom ſpočojom, wobroči rěč na njedawny wohén a khwalesche naſcheju pacholow ſa tu wutrobitoſez a khrobloſez, ktruž běſchtaj pschi wumozjenju knjesa Dubského wopkaſaloj.

„Haj, pschi tutej ſkladnoſci“, knjes Dubski, džesche, „njefkonečnu khwalbu a njefkonečny džak naſchej dobray pacholaj ſažlužataj, ſiž živjenje ſa mnje ſwazíſtaj a mi potom moju pschedekupku čeſcž ſa khwaschtaj. Ža pak tež chzu jako pschedekupz wſchitko ſa njeu čzinicž a jinaj psches moje mjeno a ſamoženje hiſcheze wjetſchi wuměr pschihotowacž, runjež mataj žamaj hžom tak wulki, ſo jinaj rad požčeja. Ale psches wſchitko to jinaj tola to ſarunacž njemóžu, ſo ſtaj mi živjenje ſdžeržaloj ſe ſjawnym ſtrachom žamneho živjenja.“

„Mi ſo ſda“, ſapadže knjes Lipinski, „ſo by ſo to tež ſarunacž hodžilo, jeli ſo by ſo wam ſpodovalo.“

„O rěčče!“, knjes Dubski ſawola; „prajče, ſchto měnicž! Moja wutroba žwoju džakownoſez wosjewicž žada!“

Knjes Lipinski ſo na žwoju džowku požměvky, poča ſ po hladom na Ludmilu a Jaroslavu a prajesche: „Njewérno, Haňka?“

Knjeni Lechošlawſka jemu hnýdom ſroshmi, poſtaný ſe ſtoła, ſkafache po jſtwje a wołaſche: „Haj, haj! Duschna myſlicžka! krásna myſlicžka! Ta mojemu nankej čeſcž čimi!“

Dokelž knjes Dubski a czi druhý tón pohlad pýtnyli njeběchu, dha ſo wſchitzy džiwachu, ſchto bě do knjenje Lechošlawſkeje ſajelo. Knjes Lipinski pak jich bóršy ſi njewěſtoſeze wumo, jako rjekny: „Ža widžu, knjes Dubski, ſo ſo ta wěz mojej džowžy ſpoda, a teho dla wam ſi čim wjetſchej khrobloſcu radžu. Ža praju: wudajež ſwojej džowžy na Jana a Jurja; to budžetej dobrej žentwje a ſvožownej mandželſtwje!“

Tej holčzy ſo ſacžerwjeniſtcej a buſchtej hiſcheze rjeniſtcej, dželi předy, Jan pak ſapadže: „Schto wý prajče, knjes Lipinski! Rosdžel mjes nami je pschewulki! Knjes Dubski žwojej džowžy pschihodniſcho a ſlepje wuda!“

„Kajki rosdžel mjes nami je?“ ſnapſchecžiwi knjes Dubski. „Wój ſtaj pschedekupzai, kaž ja, ſtaj ſſlowjanaj, kaž ja. Waju ſamoženje móže ſo po čažu mojemu ſunacž abo jo tež pschedrečicž. Ža žym rodženy ſſlowaſ a wjeſelu ſo w tej myſli, ſo ſo mojej ſpěwawej ſſlowacžy ſe ſpěwawymaj ſſerbonaj jednocožitej. Wój ſtaj doſpolnaj ſſlowjanaj: wój ſſlowjanske rěče ſnajetaj, wój mataj dobru wutrobu a njehablatu ſprawnoſez, wój ſtaj dželawaj a ſprózniwaj. Myſlitej-li mojej džowžy, kaž ja, dha ſtej waju.“

Tej holčzy ſo ſ nowa ſacžerwjeniſtcej a poſandželniſtcej wocži. Jan pak ſo požměwkujo džesche: „Wý naju jara dobročiſtce ſudziež, knjes Dubski. Ale hladajče ſo, ſo waſ ſa ſſlowo njewoſmijmoj.“

„Haj“, pschistaji Jurij we wjeſelym žorcže, bjerčze ſo na ſedžbu; pschetož mój ſo we tym naſtupanju hiſcheze rohlaſaloj njeſhmoj. Dyrbju-ſi prawdu prajče, dha wuſnawam, ſo moja wutroba něchtia čjuje, ſchtož předy njeſnajach: a teho dla žym, jako waſche papjeru do rjada ſtajach, husto psches pižmo tam po hladowal, hdyž waſchej lubej džowžy ſedžechtej.“

Tej holčzy daſchtej rad žwoje „haj“ tymaj, ſiž běſchtaj jimaj nana ſe ſmjercze wumohloj. Jimaj běſche te dny w bliſkoſezi teju pacholow tak derje a wjeſele bylo; ſwět ſo jimaj zyle hinajſchi a rjeniſchi ſdasche, hdyž byſchtej ſi nimaj hromadže; a teho dla čim radscho a ſi najsbožowniſchim ſačjuwanjom „haj“ prajeschej.

Šſlub běſche ſčinjeny, a bu poſtajeny, ſo budže ſwaſ w Nowoželizy pola Lechošlawſkých džeržanu po dokončenju maſſy. Potom ſo hofčo domoj podachu.

Wſchitzu běchu radoſtnejch myſli a woſebje ſo Jan a Jurij dojveſzelicž njemóžechtaj, ſo pola wohnja wopkaſana khrobloſez tajke kražne plody njeſeſche.

Někotre dny ſo minychu a maſſa běſche dokončena. Knjes Dubski běſche nuſných papjerow dla do Prahi pižal a doſta je bóršy.

Thdžení po maſſy ſo werowanje a ſwaſ džeržesche.

Janowaj a Jurjowaj starschej, katraž hžom dawno wjazy w nuſy njetradaschtaj, běſchtaj ſo w ſherbskej drascze k tej wažnej naležnoſezi do Lipſka pschihwjesloj. Žeju wjeſeloscž běſche njewrjekniwje wulka, a macž njefkonečne žylly ſonjeſche, dokelž lubeju ſyňkow w tajkim sbožu nadeňdže.

Na ſwaſu běſche wſchitko poſte ſtati, wjeſela a ſlowjanſkeho ſpěwa. Knjeni Lechošlawſkeje wuſtojna ruka běſche wſchitko hacž na najsposobniſcho ſrijadowala. Schtóž pak Jana ſi Ludmilu a Jurja ſi Jaroslavu dženža w zunjej radoſci wižesche, tón ſe wſchej khrobloſcu wěſchcesche: To budžetej najsbožowniſchej mandželſtwje na ſwěcze!

(Pſchihodniſe ſkonečenje.)

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— We ſaſu mějeſche ſo ſařdženu njeđelu wopomnjeniſki žwiedžen ſandrija ſejlerja. Š bliska a ſ daloka běchu pschedečeljo pſchihodniſki. Š Budýſchina wohlaſachmy knjesa redaktora ſſmolerja a knjesa wychſcheho wucžerja Fiedlerja. Woſebje ſwjeſelaze běſche, ſo ſo ſaſowſka woſada na wopomnjeniſkim ſhwiedženju žwojeho něhduskeho duſchowpaſthra bohacze wobdzeli. Pschi rowje mějeſche knjes ſarař Krygar hnijazu wopomnjeniſku rěč a na row połoži mlodoſez rjaný wěnž. Tež wjecžorný konzert běſche derje wophtany.

— Pſchihodni njeđelu ſměje ſo hlowna ſkhađowanſka ſherbskeje ſtudovazeje mlodoſeze w Pančizach a je pschedež, ſo by ſherbski lud ſi woſolinu ſkhađowanſku bohacze wophtal.

— W Poſnanju je tyfus wudýril. Na 400 ludži je ſkhorjelo a jich wjele wumrjelo.

— Schtóž hriby jě, dyrbi jara wobhladniwy hycž, ſo žanych jědojtych, kotrež ſu dobrým husto jara podobne, njeſje. Hacžrunje ſo tole napominanje pschedež ſažo ludžom na wutrobu kladže, njeſju tola wobhladniwy doſež. W Bogtlandskej je žwojba ſkhorila a ſi Krotoschinſkeho woſrježa pižaja, ſo je tam wot 8 žwojbných 3 hžom wumrjelo, dokelž běchu jědojte hriby ſjedli, czi druhý ſu hiſcheze we wulkim ſtrasche, ſo wumru. W Kočje pola Draždjan ſtej dwě džesce ſu wumrjelej. W Tannenbergu tež žwojba ſkhorila, ale ſo džakowanano Bohu ſmjerczi wukhowa. Tež w Plawnje je žwojba czežko ſkhorila, duž budžmý jara ſedžblivi!